

det ikke var ham frifundet nok. De 3 øvrige Provster i Stiftet, saavel som Stiftsprovsten hørte til dem, som stemte imod Forslaget, fordi det gik for vidt i Retning af Frihed. Da denne Afstemning havde fundet Sted, fremkom Stiftsprovst Nielsen med Forslag til en Udtalelse af Landemødet saalydende: „Der som Frimenigheden i Nyslinge og dens Præst ansøger om Anerkjendelse, da vilde det være tilraabeligt, om en særlig Lov desangaaende maatte blive forelagt, hvis Regjeringen ikke troer administrativt at kunne tilstaae det.“ Ved Afstemningen derover viste det sig, at af 32 Tilbestedeværende vare 30 — deriblandt alle Provsterne, Biskoppen afholdt sig under de udvidede Forhandlinger for at stemme — for en saadan Udtalelse: To stemte ikke. — 3 Forhandlingerne om det af det høie Ministerium stillede andet Spørgsmaal deeltog omtrent de samme Talere, som ovenfor ere nævnte. For Nødvendigheden af en Kirkeforfatning udtalte sig med Styrke Provst Blume. Han havde tidligere hørt til dem, som troede, at Kirken var bedst tjent med ingen Forfatning at faae; han havde senere lært at see Sagen fra den anden Side; Nøgtdagen var ikke i sine kirkelige Lovgivnings-Arbejder gaaet saa varsomt tilværks, som han havde ønsket og troet at turde haabe. En Kriger tog ikke sin Rustning paa hver Dag — den vilde da genere — men paa Kampens Dag: Kirken burde sætte sig i Forsvarsstand, den burde isøre sig en Forfatning som en Rustning; — den kunde falde lidt tung og ubegvem, men den var nødvendig. — Man begyndte tidligere med Menighedsraad; man meente, man burde begynde fra neden; det var dog ikke altid det Rigtige at begynde fra neden; man begynder ikke at lære et Menneske at kjende fra neden, fra Fødderne; man begynder med at lære Hjertet og Hovedet at kjende. — Man burde begynde med et Kirkeraad p. s. v. Jeg har troet at burde anføre nogle af denne Talers Ytringer, fordi hans Ord syntes at finde Gjenklang i Forsamlingen, og fordi hans Ord pleie at finde aabne Øren ogsaa udenfor Forsamlingen af Geistlige (han har i sin Tid været Folke-tingsmand). — Da det andet Spørgsmaal blev sat under Afstemning, viste det sig, at af 34 tilstedeværende Geistlige — Biskoppen ikke medregnet — stemte de 32 (2 stemte ikke) for en af Biskoppen foreslaaet Udtalelse, som gik ud paa, „at der paa dette Spørgsmaal i Almindelighed ikke kunde gives et mere begrundet Svar, end det, Grundloven har givet, naar den udtaler (§ 75): Kirkens Forfatning ordnes ved Lov. Man kunde ikke Andet end slutte sig til Ministeriet, naar det har troet særligen at burde fremhæve Nødvendigheden af at skride til Virkeliggjørelsen af den i Grundlovens § 75 nedlagte Tanke. Men man troede tillige særligt at burde fremhæve, at de med Løsningen af denne Opgave forbundne Vanskeligheder paa Grund af Landemødernes Sammensætning, Væsen og Indretning, i høi Grad vilde mangfoldiggjøres, om det forlangtes af dem, at de skulde fremkomme med Udkaft til Lovforslag desangaaende. — Man skjønnede ikke, at Regjeringen bedre kunde forstaae denne vigtige Sag den rolige, grundige, omfattende Drøftelse, den har Fordring paa, end ved, som tidligere, at nedsætte en Kirke-Commission, hvis Medlemmer skulde udvælges af Regjeringen blandt Geistlige og Lægfolk, og hvilken det skulde gjøres til Opgave at tilveiebringe et Udkaft til Lov om Ordning af Kirkens Forfatning, hvorom dernæst, før dets Forelæggelse for Nøgtdagen til Forhandling og Vedtagelse, Lærerstanden paa en eller anden Maade kunde faae Leilighed til at udtale sig.“ — Samtlige Provster, ligesom ogsaa Stiftsprovsten, vare blandt dem, som stemte for en saadan Udtalelse. Jeg maa dog ikke undlade at bemærke, at der under Forhandlingerne om dette Spørgsmaal af Stiftsprovsten blev fremhævet som Noget, der burde fastholdes, at Kirkens Forfatning burde være repræsentativ, ligesom han ogsaa udtalte sig om det Duffelige i, at Forfatningsspørgsmaalet blev saaledes behandlet i de offentlige Blade, at Menigmand kunde blive gjort bekendt dermed. — Angaaende det 3die Spørgsmaal, Bispørgsmaalet, om Menighedernes Medvirken ved Besættelsen af Præste-Embederne, gjorde der sig ikke stor Meningsforskjellighed gjældende. Der fandt derfor ei heller nogen Afstemning Sted. Man enedes, efter nogen Forhandling, om at udtale det som Forsamlingens Formening, at der om et saadant enkelt men vigtigt Punkt helst burde tages Bestemmelse i For-